

Lekcja 1

5 stycznia

Ewangelista z wyspy Patmos

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 1,1.

Cel studium: W tej lekcji skupimy się na prologu *Apokalipsy Jana* (Ap 1,1-8), ale omówimy także księgę jako całość.

Wprowadzenie: Prolog *Apokalipsy Jana* (Ap 1,1-8) wskazuje zasadnicze tematy księgi w stosunkowo bezpośrednich słowach. W wersetach tych nie ma mowy o przerażających bestiach, niebiańskich podróżach ani siedmiostopniowych sekwencjach. Wersety te opisują to, jak powstała księga (Ap 1,1-3), kto wysłał ją do zborów (Ap 1,4-6) i jak zakończą się wydarzenia opisane w księdze (Ap 1,7-8). Prolog podkreśla centralną rolę Jezusa Chrystusa w całej księdze i w bezpośrednich słowach przygotowuje czytelnika na to, co ma nastąpić.

Tematy lekcji: Prolog *Apokalipsy Jana* wprowadza następujące tematy:

I. Jezus Chrystus jest centralną postacią *Apokalipsy Jana*. Jego centralna rola wynika jasno z tytułu księgi (Ap 1,1), Jego cech i dokonań (Ap 1,5-6) oraz Jego powtórnego przyjścia (Ap 1,7).

II. *Apokalipsa Jana* dotyczy przyszłych wydarzeń. Wydarzenia te to nie tylko wydarzenia czasów końca. Większość wydarzeń opisanych w księdze z punktu widzenia Jana to wydarzenia przyszłej historii (Ap 1,1).

III. Wizje w *Apokalipsie Jana* opisane są symbolicznym językiem. Ten fakt jasno wynika z jednego z kluczowych słów zawartych w Ap 1,1 nawiązującego do Dn 2.

IV. Troistość Boga. W Ap 1,4-6 zawarty jest potrójny opis Trójcy Boskich Osób, cech i działań.

V. Powtórne przyjście Jezusa. Ap 1,7-8 nawiązuje do ostatecznej kulminacji wszystkich wydarzeń opisanych w *Apokalipsie Jana*.

Praktyczne zastosowanie: Podsumowujące pytania na koniec komentarza zapraszają uczniów do zrównoważenia głębokiego zrozumienia *Apokalipsy Jana*, jakie posiadają adwentyści dnia siódmego, z centralną rolą Jezusa Chrystusa w tej księdze.

Część II: Komentarz

Wprowadzenie do *Lekcji Biblijnych* mówi nam, że wszystkie lekcje tego kwartału są oparte na adwentyistycznej koncepcji natchnienia, historycystycznej metodzie interpretacji prorocत्व, szczególnej strukturze literackiej *Apokalipsy Jana* oraz chrystocentrycznej interpretacji księgi.

Metoda historycystyczna znajduje oparcie w samej strukturze *Apokalipsy Jana*. Księga zaczyna się przesłaniami do siedmiu zborów (Ap 1,9—3,22), które dotyczą sytuacji w czasach Jana i profetycznie ukazują sytuację Kościoła na przestrzeni dziejów, aż do końca świata. Pieczęci i trąby

także obejmują okres od czasów Jana do końca świata (Ap 4,1—11,19). Wreszcie druga połow księgi (Ap 12,1—22,21) dotyczy głównie czasów ostatecznych historii ziemi oraz tego, co nastąpi później. Ta metoda znajduje oparcie także w odwołaniu do Dn 2 w pierwszych wersetach *Apokalipsy Jana* (zob. rozwinięcie tej myśli w punkcie III. poniżej).

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 1

I. Jezus Chrystus jest centralną postacią *Apokalipsy Jana* (Ap 1,1.5-7).

Księga rozpoczyna się ciągiem objawienia, w którego centrum jest Jezus. On jest pierwszą Osobą wymienioną w księdze i Tym, który przekazuje objawienie Janowi (Ap 1,1). To, co Bóg dał Jezusowi, jest nazwane „objawieniem Jezusa Chrystusa” (Ap 1,1). To, co Jezus przekazał Janowi, to „świadcstwo Jezusa Chrystusa” (Ap 1,2). Tym, co Jan przekazał swoim czytelnikom, są „słowa prorocтва” (Ap 1,3).

Ten ciąg objawienia jest ważny dla adwentystów dnia siódmego. Wskazuje wyraźnie, że świadcstwo Jezusa obejmuje także *Apokalipsę Jana*, jak również dar prorocтва dany Janowi (Ap 1,2). Reszta z Ap 12,17 także otrzyma świadcstwo Jezusa, dar prorocтва podobny do tego, jaki otrzymał Jan - dar, dzięki któremu także powstaną natchnione pisma.

Tak więc prolog wskazuje na Jezusa jako centralną postać *Apokalipsy Jana*. Księga ta jest objawieniem pochodzącym od Jezusa i objawieniem Jezusa (Ap 1,1). Jezus ma kwalifikacje do Jego szczególnej roli ze względu na Jego śmierć, zmartwychwstanie i niebiańskie panowanie (Ap 1,5). Ostatecznie to On przyjdzie na obłokach (Ap 1,7).

II. *Apokalipsa Jana* dotyczy przyszłych wydarzeń.

W Ap 1,1 czytamy, że głównym celem księgi jest „ukazać (...) to, co ma się stać wkrótce”. Wydarzenia opisane w księdze miały się dopiero wydarzyć z perspektywy Jana. Ale co oznacza słowo „wkrótce”? Niemal 2000 lat, jakie upłynęły od spisania *Apokalipsy Jana* nie kojarzy się ze słowem „wkrótce”! Tak więc słowo to musi oznaczać spojrzenie z perspektywy Boga, dla którego 1000 lat jest jak jeden dzień (2 P 3,8).

Jednak nawet z naszej perspektywy powtórne przyjscie Jezusa nastąpi wkrótce. Nie wiemy, kiedy Jezus przyjdzie, ale wiemy, że w ramach naszego osobistego świadomego doświadczenia (Koh 9,5) Jego przyjscie nastąpi zaraz po naszej śmierci. Dla każdego z nas z osobna powtórne przyjscie Chrystusa nie jest więc bardziej odległe niż chwila naszej śmierci. Zatem czas, by przygotować się na Jego powtórne przyjscie, jest dla nas dzisiaj, a nie w przyszłości. Gdyby przyjscie Jezusa nie zostało przedstawione jako bliskie, wielu ludzi odkładałoby przygotowanie na to wydarzenie.

III. Wizje w *Apokalipsie Jana* opisane są symbolicznym językiem.

Generalnie najlepszym sposobem interpretowania *Pisma Świętego* jest rozumienie wszystkiego dosłownie, z wyjątkiem fragmentów napisanych wyraźnym symbolicznym językiem. Jednak w *Apokalipsie Jana* już w pierwszym wersecie wskazane jest odwrotne podejście. Czytamy tam, że całą wizję daną Janowi Jezus lub Bóg „oznaczył” (Ap 1,1 BI; gr. *esēmanen*). Pierwsze znaczenie tego słowa to oznajmienie czegoś przy pomocy *znaków*, mowy lub działania. Zatem w interpretacji *Apokalipsy Jana* najlepszym podejściem do tekstu jest traktowanie wszystkiego jako symboli, o ile nie jest wskazane wyraźnie dosłowne znaczenie (np. osobę Jezusa Chrystusa w Ap 1,1 należy rozumieć dosłownie).

To spostrzeżenie jest jeszcze wyraźniejsze, kiedy czytelnik odkrywa nawiązanie do Dn 2,45 w pierwszym wersecie księgi. Jedynym innym miejscem w *Biblii*, gdzie powiązane są ze sobą słowo „oznaczać” i szczególne wyrażenie „co ma się stać wkrótce” (Ap 1,1; gr. *a dei genestai*) jest Dn 2,45. Sen Nebukadnesara o wielkim posągu jest sposobem, w jaki Bóg „objawił” (Dn 2,45; Ap 1,1) mu, co ma się stać w czasach ostatecznych. To, co miało się stać „potem” w *Księdze Daniela*, jest „wkrótce” w *Apokalipsie Jana*.

Tak więc już na początku *Apokalipsy Jana* znajdujemy mocne nawiązanie do Dn 2. Nawiązanie to łączy obie księgi jako wzajemnie uzupełniające się. *Apokalipsa Jana* nawiązuje do wielu ksiąg prorockich,

ale szczególnie jest związana z *Księgą Daniela*. Tak więc możemy oczekiwać, że symbolika *Apokalipsy Jana* będzie wskazywać na okresy historii od czasów Jana po koniec świata.

IV. Troistość Boga.

Ap 1,4-6 otwiera księgę potrójnym opisem Trójcy. Po pierwsze, wymienia trzy Osoby: Ojca (tego, który jest i który był, i który ma przyjść), Ducha Świętego (symbolizowanego przez siedem duchów) i Jezusa Chrystusa. Jezus Chrystus jest wymieniony jako ostatni, gdyż to On jest przedmiotem dwóch kolejnych opisów.

Następnie podany jest opis cech, które są podstawą roli Jezusa w *Apokalipsie Jana*. On jest tym, który umarł (jest wiernym świadkiem-męczennikiem od gr. *martyros*), zmartwychwstał („pierworodnym z umarłych”) i przyłączył się do Ojca na jego tronie („władcą nad królami ziemskimi”). Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa są podstawą Jego niebiańskiego panowania.

Wreszcie następuje opis działań. Jezus miłuje nas (czas teraźniejszy), „wyzwolił” albo „obmył” (dwa różne greckie słowa, które brzmią tak samo, ale różnią się jedną literą) nas z naszych grzechów przez swoją krew oraz uczynił nas królami i kapłanami dla Boga. Ostatecznym wynikiem miłości Jezusa wyrażonej w Jego śmierci i zmartwychwstaniu jest wyniesienie Jego ludu do najwyższego możliwego statusu królów i kapłanów.

V. Powtórne przyjście Jezusa.

Obraz powtórnego przyjścia Jezusa w Ap 1,7 jest oparty na nawiązaniu do Dn 7 i Za 12. Podmiotem w Ap 1,7 wyraźnie jest Jezus, jako że to On jest podmiotem w dwóch poprzednich wersach. Wyrażenie „przychodzi wśród obłoków” nawiązuje do Syna Człowieczego, który przychodzi na niebiańskich „obłokach” do Sędziwego i otrzymuje panowanie nad królestwami ziemskimi (Dn 7,13-14). W *Apokalipsie Jana* prawo Jezusa do panowania nad ziemią zostaje uznane w niebie po Jego wniebowstąpieniu (Ap 5), a na ziemi podczas Jego powtórnego przyjścia (Ap 1,7).

Nawiązanie do *Księgi Zachariasza* jest szczególnie interesujące. Zwróć uwagę na paralelizm między Za 12 i *Apokalipsą Jana*. W Za 12,7-8 to Jahwe przychodzi. W *Apokalipsie Jana* to Jezus został „przebit”. W *Księdze Zachariasza* mieszkańcy Jerozolimy ujrzą przychodzącego Boga (Za 12,8-10), a w *Apokalipsie Jana* cała ziemia ujrzy przychodzącego Jezusa. W Za 12,11-12 biadają rody jerozolimskie, a w *Apokalipsie Jana* biadają plemiona ziemi.

W sposobie, w jaki *Apokalipsa Jana* stosuje *Stary Testament*, następuje zatem przejście od Jahwe do Jezusa. Podobne przejście następuje od rzeczy dosłownych i lokalnych do duchowego i ogólnoswiatowego oddziaływania ewangelii i Kościoła.

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. Lekcja skupia się na wstępie czyli prologu *Apokalipsy Jana* (Ap 1,1-8). Można rozpocząć lekcję zadając pytanie: *Jakie jest twoje ulubione wprowadzenie do historii biblijnej?* Uczniowie mogą podać odpowiedzi takie jak: „Historia ocalenia Mojżesza”, „Próba, której zostali poddani Daniel i jego towarzysze w Dn 1”, „Namaszczenie Dawida na króla” czy „Ukazanie się aniołów pasterzom po narodzeniu Jezusa”. *Jak wprowadzenie do biblijnej historii czy księgi wpływa na sposób, w jaki rozumiesz resztę tej historii?*

2. Lekcja podkreśla dwa elementy odgrywające ważną rolę w całej *Apokalipsie Jana*: (a) centralne znaczenie osoby i dzieła Jezusa Chrystusa oraz (b) historycystyczną metodę interpretacji *Apokalipsy Jana*. Nauczyciel może zaprosić uczestników lekcji do dyskusji zadając pytania takie jak: *Jaką wartość oferuje nam historycystyczna metoda interpretacji we współczesnym świecie? Jak historyczne szczegóły uwzględniane w historycystycznej interpretacji Apokalipsy Jana wywyższają Jezusa Chrystusa jako sedno wszelkiej autentycznej nadziei?* Na pierwsze pytanie mogą paść następujące odpowiedzi: Metoda historycystyczna (a) odpowiada na trzy wielkie filozoficzne pytania: Kim jestem? Skąd się wzięłem? Dokąd zmierzam?; (b) pomaga nam ujrzeć działania Boga w dziejach świata; (c) daje nam ufność pośród chaosu, iż Bóg nadal panuje nad historią; (d) daje nam ufność, że skoro Bóg działa w dziejach świata, ostateczna nadzieja, którą nam oferuje, jest pewna.